

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Р1 501/2019
03.10.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића и Зоране Делибашић, чланова већа, у парници тужилаца АА и ББ, обоје из ..., чији је заједнички пуномоћник Марија Здјелар, адвокат из ... против тужених ВВ из ..., и ГГ из ..., ради утврђења ништавости уговора, решавајући о сукобу стварне надлежности између Привредног суда у Београду и Првог основног суда у Београду, у седници већа одржаној 03.10.2019. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

За поступање у овом предмету стварно је надлежан Први основни суд у Београду.

Образложење

Решењем Привредног суда у Београду П 1940/2019 од 11.04.2019. године, ставом првим изреке, тај суд се огласио стварно ненадлежним за поступање у овој правној ствари. Ставом другим изреке, одлучено је да се по правноснажности решења списи предмета доставе Првом основном суду у Београду, као стварно и месно надлежном суду.

Први основни суд у Београду није прихватио стварну надлежност налазећи да је стварно надлежан Виши суд у Београду и уз пропратни акт П 13068/19 од 17.07.2019. године списе је доставио Апелационом суду у Београду ради решавања сукоба надлежности.

Апелациони суд у Београду је решењем Р 162/19 од 28.08.2019. године предмет уступио Врховном касационом суду ради решавања сукоба надлежности између Привредног суда у Београду и Првог основног суда у Београду.

Решавајући о насталом негативном сукобу стварне надлежности на основу одредбе члана 22. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14 и 87/18) – у даљем тексту: ЗПП), Врховни касациони суд је утврдио да је за поступање у овој парници стварно надлежан Први основни суд у Београду.

Одредбом члана 22. став 2. Закона о уређењу судова прописано је да основни суд у првом степену суди у грађанскоправним споровима, ако за поједине од њих није надлежан други суд. Одредбом члана 23. став 1. тачка 7.

истог закона је прописано, између осталог, да Виши суд суди у грађанскоправним споровима кад вредност предмета спора омогућује изјављивање ревизије.

Према одредби члана 33. став 1. ЗПП, ако се тужбени захтев не односи на новчани износ, а тужилац у тужби наведе да пристаје да уместо испуњења тог захтева прими одређени новчани износ, као вредност предмета спора узеће се тај износ. Ставом 2. истог члана је прописано да у другим случајевима, ако се тужбени захтев не односи на новчани износ, меродавна је вредност предмета спора коју је тужилац означио у тужби, док је ставом 3. тог члана прописано да, ако је у случају из става 2. овог члана тужилац очигледно сувише високо или сувише ниско означио вредност предмета спора, суд ће, најкасније на припремном рочишту, а ако припремно рочиште није одржано онда на главној расправи, пре почетка расправљања о главној ствари, брзо и на погодан начин да провери тачност означене вредности и утврди вредност предмета спора.

У конкретном случају, тужиоци су дана 05.04.2019. године Привредном суду у Београду поднели тужбу против тужених ради утврђења ништавости уговора о купопродаји основних средстава ДД закљученог између туженог ВВ из ..., у својству продавца, и туженог ГГ из ..., у својству купца. Тужиоци су у тужби означили вредност предмета спора на износ од 50.000,00 динара. Из чињеничних навода тужбе произилази да предметни уговор побијају из разлога што је противан принудним прописима, будући да првотужени, у чијем власништву је била наведена ДД, није могао истом располагати јер су у току бројни извршни поступци ради наплате новчаних потраживања његових запослених, међу којима су тужиоци, и да је као средство наплате тих потраживања одређен попис, процена и продаја покретних ствари првотуженог, те су пописана и средства предметне ДД. У тужби се такође наводи да су основна средства ДД продата друготуженом за износ од 57.000 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате.

Имајући у виду садржину напред цитираних законских одредби, те чињеницу да су тужиоци у тужби означили вредност предмета спора на износ од 50.000,00 динара, а да Први основни суд у Београду није решењем утврдио другу вредност предмета спора, то је у конкретном случају за поступање у овој парници за сада стварно надлежан Први основни суд у Београду.

Из наведених разлога је на основу одредбе члана 22. став 2. ЗПП, одлучено као у изреци.

Председник већа-судија
Бранислава Апостоловић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић